

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky JUDr. Evy Sakálovej a sudcov JUDr. Edity Bakošovej a JUDr. Ľubora Šeba v právnej veci žalobkyne **Ing. P. D.**, bytom V., zastúpenej JUDr. T. Š., advokátom v K., proti žalovanému **Ústrediu práce, sociálnych vecí a rodiny**, so sídlom v Bratislave, Župné námestie č. 5-6, o **neplatnosť skončenia pracovného pomeru a náhradu mzdy**, vedenej na Okresnom súde Košice I pod sp.zn. 13 C 73/2003, o dovolaní žalobkyne proti rozsudku Krajského súdu v Košiciach z 19. marca 2009 sp.zn. 2 Co 242/2008 takto

r o z h o d o l :

Dovolanie **z a m i e t a .**

Žalovanému náhradu trov dovolacieho konania nepriznáva.

O d ô v o d n e n i e

Okresný súd Košice I v poradí prvým rozsudkom z 27. septembra 2004 č.k. 13 C 73/2003-189, zamietol žalobu žalobkyne, ktorou sa domáhala určenia neplatnosti výpovede z pracovného pomeru a náhrady mzdy z dôvodu, že mal v konaní preukázané, že u žalovaného došlo k organizačným zmenám, bolo o tom vydané písomné rozhodnutie, v dôsledku čoho bolo zrušené pracovné miesto žalobkyne k X. a žalobkyni boli ponúknuté dve nové pracovné miesta, ktoré neprijala.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Košiciach uznesením z 5. septembra 2005 sp.zn. 2 Co 26/2005 napadnutý rozsudok súdu prvého stupňa zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie z dôvodu, že súd prvého stupňa v dôvodoch svojho rozhodnutia nevenoval pozornosť

príčinnej súvislosti medzi nadbytočnosťou zamestnanca – žalobkyne a organizačnou zmenou, v dôsledku čoho toto rozhodnutie považoval za nepreskúmateľné.

Okresný súd Košice I po doplnení dokazovania, v poradí druhým rozsudkom z 23. apríla 2007 č.k. 13 C 73/2003-383 určil, že výpoveď z pracovného pomeru podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce daná žalovaným žalobkyňi X. je neplatná a pracovný pomer žalobkyne u žalovaného naďalej trvá, žalovanému uložil povinnosť zaplatiť žalobkyňi náhradu mzdy vo výške 939 788,-- Sk do troch dní a účastníkom náhradu trov konania nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že žalovaný dostatočne nepreukázal organizačnú zmenu, v dôsledku ktorej by sa žalobkyňa pre neho stala nadbytočnou a v konaní nebola preukázaná zo strany žalovaného príčinná súvislosť medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou žalobkyne. Podľa ustanovenia § 77 a § 79 ods. 1 Zákonníka práce rozhodol aj o povinnosti žalovaného zaplatiť žalobkyňi náhradu mzdy od 3. februára 2003 do rozhodnutia vo veci. Rozhodnutie o trovách konania odôvodnil ustanovením § 142 ods. 1 O.s.p. S poukazom na § 166 ods. 1, 2 O.s.p. dopĺňacím rozsudkom zamietol žalobu žalobkyne vo zvyšnej časti týkajúcej sa náhrady mzdy, keď žalobkyňa žiadala náhradu mzdy vo výške 18 550,-- Sk mesačne a súd jej priznal náhradu vo výške 18 538,-- Sk mesačne.

Na odvolanie žalobkyne Krajský súd v Košiciach rozsudkom z 19. marca 2009 sp.zn. 2 Co 242/2008 rozsudok súdu prvého stupňa zmenil tak, že žalobu zamietol a náhradu trov konania účastníkom nepriznal. Na rozdiel od súdu prvého stupňa bol toho názoru, že výpoveď je platná. Z vykonaného dokazovania mal preukázané, že žalobkyňi bola daná výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce z dôvodu, že vysunuté pracovisko NÚP OÚP Košice – okolie, pracovisko B. bolo zrušené, na základe čoho bola zrušená funkcia v. vysunutého pracoviska B. a žalobkyňa ponúknutú vhodnú prácu odmietla, teda ku skončeniu pracovného pomeru došlo z dôvodov organizačných zmien, čo vo výpovedi bolo výslovne uvedené. Písomné vyhotovenie výpovede spĺňalo všetky formálne náležitosti a boli splnené aj všetky ďalšie podmienky platnosti výpovede. Tým, že došlo k zrušeniu vysunutého pracoviska B., zaniklo aj miesto vedúcej tohto vysunutého pracoviska, preto žalovaný nemohol žalobkyňu naďalej zamestnávať vo funkcii, ktorá bola dohodnutá, t.j. vo funkcii v. V dôsledku toho je daná aj príčinná súvislosť medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou zamestnanca. Z vykonaného dokazovania mal tiež preukázané, že žalovaný splnil svoju ponukovú povinnosť a žalobkyňi ponúkol dve pre ňu vhodné pracovné miesta, ktoré však odmietla. Dospel tak k záveru, že boli splnené všetky podmienky pre platnosť výpovede, keď

žalobkyňa sa v dôsledku organizačných zmien stala nadbytočnou a ponúknutú inú vhodnú prácu odmietla.

Proti tomuto rozsudku odvolacieho súdu podala dovolanie žalobkyňa. Navrhla rozhodnutie odvolacieho súdu zrušiť a vec mu vrátiť na ďalšie konanie. Namietala, že rozhodnutie odvolacieho súdu je v celom rozsahu nesprávne, nezákonné, nezrozumiteľné a nepreskúmateľné, pretože sa súd nevysporiadal so všetkými námietkami, jeho postup nie je v odôvodnení rozsudku dostatočne vysvetlený a právne závery a skutkové zistenia sú nesprávne. Namietala, že z napadnutého rozsudku nie je zrejmé, na základe akých dôkazov mal súd preukázané, že došlo k zrušeniu vysunutého pracoviska žalovaného a že o tomto zrušení rozhodol príslušný orgán žalovaného, nevysporiadal sa s otázkou prerokovania výpovede odborovým orgánom, ktorý nemal k dispozícii listinu s konkrétnou výpoveďou a platnosť výpovede nesprávne posúdil podľa ustanovenia § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, ktoré sa na danú vec nevzťahuje. Za správny nepovažoval ani spôsob, akým sa odvolací súd vysporiadal s otázkou včasnosti podania odvolania žalovaným a odôvodnenie rozsudku nemá náležitosti ustanovenia § 157 ods. 2 O.s.p. Vychádzajúc z obsahu dovolania žalobkyne potrebné bolo uzavrieť, že dôvodnosť svojho dovolania vyvodzovala z ustanovenia § 241 ods. 2 písm. b/, c/ O.s.p., t.j., že konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci a rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Žalovaný vo svojom písomnom vyjadrení k dovolaniu žiadal dovolanie ako nedôvodné zamietnuť.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 10a ods. 1 O.s.p.) po zistení, že dovolanie bolo podané proti právoplatnému rozsudku odvolacieho súdu oprávnenou osobou (účastníkom konania) v zákonnej lehote (§ 240 ods. 1 O.s.p.) a že je prípustné (§ 238 ods. 1 O.s.p.), preskúmal dovolaním napadnutý rozsudok bez nariadenia pojednávania (§ 243a ods. 1 O.s.p.) a dospel k záveru, že dovolanie nie je dôvodné.

Podľa ustanovenia § 236 ods. 1 O.s.p., dovolaním je možné napadnúť právoplatné rozhodnutia odvolacieho súdu, pokiaľ to zákon pripúšťa.

Dovolanie je tiež prípustné proti rozsudku odvolacieho súdu, ktorým bol zmenený rozsudok súdu prvého stupňa vo veci samej (§ 238 ods. 1 O.s.p.).

Podľa ustanovenia § 241 ods. 2 O.s.p., dovolanie možno odôvodniť len tým, že a/ v konaní došlo k vadám uvedeným v ustanovení § 237 O.s.p., b/ konanie je postihnuté inou vadou, ktorá mala za následok nesprávne rozhodnutie vo veci, c/ rozhodnutie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci.

Najvyšší súd Slovenskej republiky je oprávnený rozhodnutie odvolacieho súdu preskúmať len v rozsahu, v ktorom bol jeho výrok napadnutý, pričom je viazaný uplatneným dovolacím dôvodom, vrátane toho, ako ho dovolateľ obsahovo vymedzil (§ 242 ods. 1 O.s.p.). Dovolací súd nie je viazaný rozsahom dovolacích návrhov v prípadoch uvedených v ustanovení § 242 ods. 2 písm. a/ až d/ O.s.p. Ak nejde o vady uvedené v § 237 O.s.p., neprihliada na vady konania, ktoré neboli uplatnené v dovolaní, iba že by tieto vady mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci.

Dovolací súd je podľa zákona (§ 242 ods. 1 O.s.p.) viazaný nielen rozsahom dovolania, ale i v dovolaní uplatnenými dôvodmi a obligatórne sa zaoberá procesnými vadami uvedenými v § 237 O.s.p., a tiež tzv. inými vadami konania, pokiaľ mali za následok nesprávne rozhodnutie vo veci. Dovolacie dôvody pritom neposudzuje len podľa toho, ako ich dovolateľ označil, ale aj podľa ich obsahu.

Vzhľadom na vyššie uvedenú zákonnú povinnosť (§ 242 ods. 1 druhá veta O.s.p.) skúmať vždy, či napadnuté rozhodnutie odvolacieho súdu nebolo vydané v konaní postihnutom niektorou z procesných väd uvedených v § 237 O.s.p., zaoberal sa dovolací súd otázkou, či konanie v tejto veci nie je postihnuté niektorou z väd vymenovaných v § 237 písm. a/ až g/ O.s.p. (t.j., či v danej veci nejde o prípad nedostatku právomoci súdu, nedostatku spôsobilosti účastníka byť účastníkom konania, nedostatku riadneho zastúpenia procesne nespôsobilého účastníka, o prekážku veci právoplatne rozhodnutej alebo už prv začatého konania, prípad nedostatku návrhu na začatie konania tam, kde konanie sa mohlo začať len na takýto návrh, prípad odňatia možnosti účastníka pred súdom konať, alebo prípad rozhodovania vylúčeným sudcom či súdom nesprávne obsadeným).

V prejednáwanej veci neboli v dovolaní namietané procesné vady konania v zmysle § 237 O.s.p. a žiadna z nich nevyšla ani v dovolacom konaní najavo.

Inou vadou konania, na ktorú musí dovolací súd prihliadnuť aj vtedy, ak na ňu dovolanie nepoukazuje, je procesná vada, ktorá na rozdiel od väd taxatívne vymenovaných

v § 237 O.s.p. nezakladá zmatečnosť rozhodnutia. Jej základom je porušenie iných procesných ustanovení upravujúcich postup súdu v občianskom súdnom konaní.

Podľa obsahu dovolania žalobkyňa namieta predovšetkým to, ako odvolací súd hodnotil vykonaným dokazovaním zistené skutočnosti. Spochybňuje teda správnosť hodnotenia dôkazov odvolacím súdom.

Ku skutkovým (nie právnym) záverom, na ktorých odvolací súd založil svoje hodnotiace závery, dospel odvolací súd na základe vyhodnotenia dôkazov. Spôsobilým dovolacím dôvodom v zmysle § 241 ods. 2 O.s.p. ale nie je nesúhlas dovolateľa s vyhodnotením dôkazov súdom (porovnaj R 42/1993). Neprípustnosť takeého dôvodu je daná charakterom dovolacieho konania, v ktorom sa už dôkazy nevykonávajú (§ 243a ods. 2 O.s.p.), a tak ani neprislúcha dovolaciemu súdu, aby prehodnocoval dôkazy vykonané v základnom konaní.

Najvyšší súd Slovenskej republiky považuje za potrebné poukázať aj na to, že dovolanie nie je „ďalším odvolaním“, ale je mimoriadnym opravným prostriedkom určeným na nápravu len výslovne uvedených procesných (§ 241 ods. 2 písm. a/, b/ O.s.p.) a hmotnoprávných (§ 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p.) väd. Preto sa dovolaním nemožno úspešne domáhať revízie skutkových zistení urobených odvolacím súdom, tak ani prieskumu ním vykonaného dokazovania. Ťažisko dokazovania je v konaní pred súdom prvého stupňa a jeho skutkové závery je oprávnený dopĺňať, prípadne korigovať len odvolací súd, ktorý za tým účelom môže vykonávať dokazovanie (§ 213 O.s.p.). Dovolací súd nie je všeobecnou treťou inštanciou, v ktorej by mohol preskúmať akékoľvek rozhodnutie súdu druhého stupňa. Preskúmať správnosť a úplnosť skutkových zistení, a to ani v súvislosti s právnym posúdením veci, nemôže dovolací súd už len z toho dôvodu, že nie je oprávnený bez ďalšieho prehodnocovať vykonané dôkazy, pretože na rozdiel od súdu prvého stupňa a dovolacieho súdu, nemá možnosť podľa zásad ústnosti a bezprostrednosti v konaní o dovolaní tieto dôkazy sám vykonávať, ako je zrejmé z obmedzeného rozsahu dokazovania v dovolacom konaní.

Podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky každý má právo domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde a v prípadoch ustanovených zákonom na inom orgáne Slovenskej republiky.

Podľa čl. 6 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd každý má právo na to, aby jeho záležitosť bola spravodlivo, verejne a v primeranej lehote prejednaná nezávislým a nestranným súdom zriadeným zákonom.

Obsah práva na spravodlivý súdny proces nespočíva len v tom, že osobám nemožno brániť v uplatnení práva alebo ich diskriminovať pri jeho uplatňovaní, obsahom tohto práva je i relevantné konanie súdov a iných orgánov Slovenskej republiky. Do práva na spravodlivý súdny proces nepatrí právo účastníka konania, aby sa všeobecný súd stotožnil s jeho právnymi názormi, navrhovaním a hodnotením dôkazov (IV. ÚS 252/04).

Právo na spravodlivý súdny proces neznamená ani právo na to, aby bol účastník konania pred všeobecným súdom úspešný, teda aby bolo rozhodnuté v súlade s jeho požiadavkami a právnymi názormi (I. ÚS 50/04).

Do obsahu základného práva podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky a práva na spravodlivý súdny proces podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a slobôd nepatrí ani právo účastníka konania vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia ním navrhnutých dôkazov súdom, prípadne sa dožadovať ním navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov (I. ÚS 97/97), resp. toho, aby súdy preberali alebo sa riadili výkladom všeobecne záväzných predpisov, ktorý predkladá účastník konania (II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03).

Z ustanovenia § 132 O.s.p. totiž vyplýva, že dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti, pritom starostlivo prihliada na všetko, čo vyšlo za konania najavo, včítane toho, čo uviedli účastníci. Pri hodnotení dôkazov súd v zásade nie je obmedzovaný právnymi predpismi, ako má z hľadiska pravdivosti ten-ktorý dôkaz hodnotiť. Uplatňuje sa teda zásada voľného hodnotenia dôkazov. Iba výnimočne zákon súdu ukladá určité obmedzenie pri hodnotení dôkazov (napr. § 133, § 134, § 135 O.s.p.). Dokazovanie je časťou občianskeho súdneho konania, v ktorej si súd vytvára poznatky potrebné na rozhodnutie vo veci.

Dovolací súd na tomto mieste len poznamenáva, že odvolací súd sa vysporiadal so všetkými námietkami uplatnenými v odvolaní žalovaného, keď žalobkyňa v odvolacom konaní žiadne vady konania nenamietala a so skutkovým a právnym posúdením veci súdom prvého stupňa sa stotožnila. Vysporiadal sa tiež s otázkou včasnosti podania odvolania, za ktorým účelom vrátil vec na došetrenie súdu prvého stupňa. Tieto námietky dovolateľky preto nie sú dôvodné.

Procesné vady konania v zmysle § 241 ods. 2 písm. b/ O.s.p. nevyšli v dovolacom konaní najavo, keď odvolací súd vo svojom konaní zopakoval a doplnil dokazovanie vo veci a zadovážil si tak rovnocenný podklad pre svoje rozhodnutie.

Pokiaľ dovolateľka namieta nedostatky týkajúce sa odôvodnenia dovolaním napadnutého rozsudku odvolacieho súdu (jeho nezrozumiteľnosť a nepreskúmateľnosť), Najvyšší súd Slovenskej republiky po preskúmaní veci dospel k záveru, že ani táto námietka nie je dôvodná.

Odvolací súd po zopakovaní a doplnení dokazovania v odôvodnení rozhodnutia jasne uviedol dôvody vedúce k zmene rozhodnutia okresného súdu. Zrozumiteľne uviedol, prečo sa nestotožnil s právnym posúdením urobeným súdom prvého stupňa v otázke neplatnosti skončenia pracovného pomeru a teda prečo považoval jeho rozhodnutie za vecne nesprávne. Odôvodnenie jeho rozhodnutia nemožno preto považovať za tak nejasné a nezrozumiteľné, že by to žalobkyni znemožňovalo objektívne posúdiť jeho (ne)správnosť, prípadne kvalifikovane sa rozhodnúť, ktorým dovolacím dôvodom má dovolanie odôvodniť. Žalobkyňa preto neopodstatnene namietala, že rozsudok odvolacieho súdu trpí vadou, ktorá by prípadne mohla byť porušením práva na spravodlivý proces.

Z obsahu dovolania žalobkyne vyplýva, že táto ako dovolací dôvod uplatňuje tiež ustanovenie § 241 ods. 2 písm. c/ O.s.p., t.j. nesprávne právne posúdenie veci odvolacím súdom.

Dovolací súd preto skúmal správnosť napadnutého rozsudku z hľadiska uplatneného dovolacieho dôvodu, a to právneho posúdenia veci odvolacím súdom v otázke splnenia podmienky platnosti výpovede z dôvodu organizačnej zmeny, spočívajúcej v splnení podmienky existencie organizačnej zmeny vedúcej k nadbytočnosti, povinnosti ponúknuť zamestnancovi, ktorému má byť daná výpoveď vhodnú prácu a povinnosti prerokovania výpovede odborovým orgánom.

Právnym posúdením veci je činnosť súdu, pri ktorej zo skutkových zistení vyvodzuje právne závery aplikujúc konkrétnu právnu normu na zistený skutkový stav. Nesprávne právne posúdenie je chybnou aplikáciou práva na zistený skutkový stav.

Dovolací súd sa stotožňuje so skutkovými ako aj právnymi závermi odvolacieho súdu a v podrobnostiach na ne odkazuje.

V prejednávanej veci bolo z hľadiska skutkového stavu zistené, že žalobkyňa pracovala u žalovaného na základe pracovnej zmluvy od X. na dobu neurčitú, naposledy ako v. pre pracovisko B. Okresného úradu práce Košice – okolie. Žalobkyni bola daná výpoveď podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce z dôvodu, že vysunuté pracovisko Okresného úradu práce Košice – okolie, pracovisko B. bolo zrušené, v dôsledku čoho bola zrušená funkcia v. vysunutého pracoviska B. K rozviazaniu pracovného pomeru došlo z dôvodov organizačných zmien, ktorá skutočnosť bola výslovne uvedená vo výpovedi zo X. V konaní bolo preukázané, že na zasadnutí predstavenstva Národného úradu práce konaného 27. augusta 2002 bolo prijaté uznesenie, ktorým sa zrušujú uznesenia č. X. z X. a č. X. z X., ktorými bolo schválené zriadenie vysunutých pracovísk Národného úradu práce. Následne bol vydaný dňa 18. septembra 2002 Príkaz riaditeľa Okresného úradu práce Košice – okolie na zrušenie vysunutého pracoviska B. a vysunutého pracoviska Č. Odvolací súd správne konštatoval, že prijatie uznesenia Predstavenstva Národného úradu práce v Bratislave o zrušení uznesení, ktorými boli zriadené vysunuté pracoviská Národného úradu práce, je potrebné považovať za písomné rozhodnutie o organizačnej zmene. Správne tiež konštatoval, že tým, že došlo k zrušeniu vysunutého pracoviska B., zaniklo aj miesto vedúcej tohto vysunutého pracoviska, preto žalovaný nemohol žalobkyňu naďalej zamestnávať vo funkcii, ktorá bola dohodnutá, t.j. vo funkcii vedúcej tohto oddelenia. Zrušením tohto miesta sa žalobkyňa v dôsledku organizačnej zmeny stala nadbytočnou, čím bola daná i príčinná súvislosť medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou zamestnanca.

Zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď iba z dôvodov, ak sa zamestnanec stane nadbytočný vzhľadom na písomné rozhodnutie zamestnávateľa alebo príslušného orgánu o zmene jeho úloh, technického vybavenia, o znížení stavu zamestnancov s cieľom zvýšiť efektívnosť práce alebo o iných organizačných zmenách (§ 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce).

Zamestnávateľ môže dať zamestnancovi výpoveď, ak nejde o výpoveď pre neuspokojivé plnenie pracovných úloh, pre menej závažné porušenie pracovnej disciplíny alebo z dôvodu, pre ktorý možno okamžite zrušiť pracovný pomer, iba vtedy, ak

a/ zamestnávateľ nemá možnosť zamestnanca ďalej zamestnávať, a to ani na kratší pracovný čas v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce,

b/ zamestnanec nie je ochotný prejsť na inú pre neho vhodnú prácu, ktorú mu zamestnávateľ ponúkol v mieste, ktoré bolo dohodnuté ako miesto výkonu práce (§ 63 ods. 2 Zákonníka práce).

Predpokladom použitia výpovedného dôvodu podľa § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce (zákona č. 311/2001 Z.z.) a zároveň podmienkou platnosti výpovede z tohto dôvodu je existencia organizačnej zmeny, nadbytočnosť zamestnanca a príčinná súvislosť medzi organizačnou zmenou a nadbytočnosťou zamestnanca. Ďalšou hmotnoprávnou podmienkou platnosti skončenia pracovného pomeru z uvedeného dôvodu je splnenie povinnosti vyplývajúcej pre zamestnávateľa z ustanovenia § 63 ods. 2 Zákonníka práce.

Citované ustanovenie § 63 ods. 2 Zákonníka práce stanovuje tzv. ponukovú povinnosť zamestnávateľa, ktorej splnenie je hmotnoprávnou podmienkou platnosti výpovede z pracovného pomeru. Ide o povinnosť zamestnávateľa urobiť zamestnancovi ponuku smerujúcu k uzavretiu dohody o prevedení na inú prácu. Inou vhodnou prácou sa rozumie práca zodpovedajúca zdravotnému stavu, schopnostiam a pokiaľ možno aj kvalifikácii zamestnanca. Jedná sa teda o prácu, ktorú je zamestnanec vzhľadom na svoj zdravotný stav, schopnosti a kvalifikáciu spôsobilý vykonávať. Okrem toho výkon tejto povinnosti zamestnávateľa musí byť v súlade so zásadou vyplývajúcou z čl. 2 Zákonníka práce, v zmysle ktorého výkon práv a povinností z pracovnoprávných vzťahov musí byť v súlade s dobrými mravmi a nikto nesmie tieto práva a povinnosti zneužívať.

V konaní bolo preukázané, že žalovaný ponúkol žalobkyni (a žalobkyňa túto skutočnosť nepoprela) dve pracovné miesta so zachovaním všetkých doterajších mzdových nárokov, ktoré však žalobkyňa odmietla prijať. Neobstojí námietka žalobkyne, že žalovaný jej mal ponúknuť miesto v ~~edúcej referátu~~ Okresného úradu práce Košice – okolie, pretože v súlade s § 4 ods. 1 zák. č. 313/2001 Z.z. o verejnej službe v znení platnom ku dňu dania výpovede, miesta vedúcich zamestnancov sa obsadzovali na základe výberového konania. Žalobkyni nič nebránilo uchádzať sa o toto miesto vo výberovom konaní. Aplikácia ustanovenia § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce odvolacím súdom v preskúmvanej veci, s prihliadnutím na konkrétne okolnosti, bola preto správna.

Neopodstatnená je i dovolacia námietka týkajúca sa nedostatku riadneho prerokovania výpovede odborovým orgánom majúca spočívať v tom, že odborová organizácia pri svojom prerokovaní výpovede nemala k dispozícii text výpovede.

Podľa § 74 ods. 1 Zákonníka práce, výpoveď alebo okamžité skončenie pracovného pomeru zo strany zamestnávateľa je zamestnávateľ povinný vopred prerokovať s príslušným odborovým orgánom, inak sú neplatné.

Zo zápisnice zo zasadnutia závodného výboru Z. pri NÚP OÚP Košice – okolie z 27. septembra 2002 totiž vyplýva, že riaditeľ NÚP OÚP Košice – okolie oboznámil členov závodného výboru s **textom** výpovede danej žalobkyni v zmysle § 63 ods. 1 písm. b/ Zákonníka práce, s príkazom na zrušenie vysunutého pracoviska B. a tiež s úradným záznamom zo stretnutia konaného dňa 23. septembra 2002 v súvislosti so zrušením vysunutého pracoviska, z ktorého tiež vyplývalo, že žalobkyni boli ponúknuté dve pracovné miesta (por. č.l. 52). Z uvedenej zápisnice vyplýva, že odborová organizácia po prerokovaní výpovede a oboznámením sa s predloženým materiálom zobrala výpoveď danú žalobkyni na vedomie.

Z uvedeného vyplýva, že hmotnoprávna podmienka v zmysle § 74 ods. 1 Zákonníka práce bola splnená a námietku žalobkyne v tomto smere nemožno považovať za dôvodnú. Dovolací súd poznamenáva, že pokiaľ dovolateľka tu poukazuje na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 1 Cdo 72/2006 z 28. septembra 2006, v danej veci bolo rozhodnutie založené na inom skutkovom základe a preto ho nemožno aplikovať na prejednávajúcu vec.

Dovolací súd z vyššie uvedených dôvodov dovolanie žalobkyne proti rozsudku odvolacieho súdu zamietol (§ 243b ods. 1 O.s.p).

Náhradu trov dovolacieho konania úspešnému žalovanému nepriznal, lebo mu v súvislosti s ním žiadne nevznikli, resp. si ich náhradu neuplatnil.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 31. augusta 2010

JUDr. Eva Sakálová, v.r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia : Jarmila Uhlířová